

РЕШЕНИЕ

№ 5384

гр. София, 16.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 24.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **1876** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.16, ал. 3, изр. второ от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във вр.с чл.145 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Т. Ъ. /Т. I./, [дата на раждане], гражданин на Република Турция, чрез адвокат А. Г., със съдебен адрес: [населено място], [улица], против Отказ за влизане в страната с рег. № 42/02.02.2024г., издаден от контролиращ служител в граничен контролно-пропускателен пункт (ГКПП)-Р. Д. мост към Регионална дирекция „Гранична полиция“ (РДГП) - Р. при Главна дирекция „Гранична полиция“ (ГДГП) – МВР.

В жалбата са релевиран доводи, че оспореният индивидуален административен акт е незаконосъобразен, необоснован, постановен при съществено нарушение на административно-производствените правила и в противоречие с материалния закон. Твърди се, че оспорения акт не е преведен на разбираем за жалбоподателя език, което е ограничило правото му на защита. Сочи, че същият е немотивиран и необоснован и не е съобразен с целта на закона. Подробни съображения в тази насока са изложени в депозираната жалба. Моли съда да отмени обжалваният административния акт. Претендира направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят - Т. Ъ., не се явява и не се представлява. Постъпила е молба от процесуалния му представител адв. Г., с която не се възразява да се даде ход на делото, поддържа се молбата и се изразява становище по същество. Претендира присъждане на разноски по представен списък.

Ответникът – контролиращ служител В. Р. в ГКПП-Р. Д. мост към РДГП- Р. при Главна дирекция „Гранична полиция“ (ГДГП) – МВР в с.з. не се явява, представлява се процесуален представител юрк. Н., която моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна. Не претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки с развити подробни съображения в подкрепа на тезата си, като в същите прави и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Въз основа на представената по делото административна преписка и доказателства се установява, че на 02.02.2024г., Т. Ъ. в 18:48 часа на ГКПП „Д. мост“ Р. се е явил за влизане в страната.

Контролиращият служител на „Гранична полиция“ извършил гранична проверка и след проверка в информационните масиви на МВР е установено, че жалбоподателят е въведен в информационната система със забрана за влизане в страната на основание докладна записка с рег. № 3282р-1816/16.01.2024г. с положителна резолюция на министъра на вътрешните работи.

С оспорения в настоящото производство Отказ за влизане в страната с рег. № 42/02.02.2024г., издаден от контролиращ служител В. Р. в граничен контролно-пропускателен пункт (ГКПП)-Р. Д. мост към Регионална дирекция „Гранична полиция“ (РДГП) - Р. при Главна дирекция „Гранична полиция“ (ГДГП) – МВР, на основание чл. 21а от ЗЧРБ на чужденеца е отказано влизане в страната, тъй като е вписан със забрана за влизане в страната в националния списък.

Към административната преписка са представени още: Докладна записка с рег. № 5403р-2065/02.02.2024г., изготвена от младши инспектор С. П. до началника на ГПУ-Р. относно установеното лице със забрана за влизане в РБ; Докладна записка с рег. № 5403р-2065/02.02.2024г., изготвена от младши инспектор С. П. до началника на ГПУ-Р. относно установеното лице със забрана за влизане в РБ; Съобщение № 650/02.02.2024г., изготвено от НС при ГКПП-Р. Д. мост В. Р. за недопускането на жалбоподателя в страната; Докладна записка № 3282р-1816 от 16.01.2024г., изготвена от директора на ГД „Гранична полиция“ – МВР, включваща имената на чужди граждани, включени в информационния масив на нежелани в страната чужденци.

Представено е писмо от Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДАНС/, в което специализираният орган уведомява, че Т. Ъ. не е включван от страна на ДАНС в информационния масив на нежеланите в страната чужденци по реда на чл. 21а от ЗЧРБ, както и не е издадена заповед за налагане на ПАМ по смисъла на ЗЧРБ спрямо него.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от лице с правен интерес и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство, Съдът проверява законосъобразността на издадения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената

форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му, независимо дали са релевирани доводи за неговата нищожност.

Съгласно чл. 3, ал. 1 от ППЗЧРБ, чужденец, който не отговаря на изискванията за влизане в Република България, не се допуска в страната от органите за граничен контрол. Тази норма определя както компетентността на органа за издаване на акта, така и формата на издаването му. Съгласно същата, като компетентни да издават откази за влизане в страната са определени органите за граничен контрол. Аналогична е и разпоредбата на чл. 31, ал. 1 от Инструкция № 81213-1492 от 4.11.2022г. за реда и организацията за осъществяване на граничните проверки на граничните контролно-пропускателни пунктове. Оспореният административен акт е издаден от служител при ГКПП-Р., при ГПУ – Р. – В. Д. Р. – началник на смяна на ГКПП-Р., компетентен орган съгласно чл. 3, ал. 1 от ППЗЧРБ и чл. 31, ал. 1 от Инструкцията, който е бил на смяна и е осъществил гранична проверка на лицето.

Отказът е обективиран в писмена форма, в утвърдения единен стандартен формуляр и съдържа всички необходими реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, включително конкретно посочване на фактически и правни основания за издаването му, съставляващи причините за постановения отказ за влизане в страната. Настоящият състав следва да отбележи, че съгласно чл. 31, ал. 1 от Инструкция № 81213-1492 от 4.11.2022г. за реда и организацията за осъществяване на граничните проверки на граничните контролно-пропускателни пунктове, в случаите, когато при гранична проверка се установи неизпълнение на някое от условията за влизане или наличието на забрана за влизане на чужденец в Република България, граничният полицаи съставя единен стандартен формуляр за отказ за влизане на границата съгласно част "Б" от Приложение V от Регламент (ЕО) № 2016/399 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 г. относно Кодекс на Съюза за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници), копие от който се съхранява на ГКПП, и обработва документите на чужденеца в съответствие с взетото решение за отказ за влизане. В тази насока са и разпоредбите на чл. 16, ал. 2 и ал. 3 от ЗЧРБ. В чл. 16, ал. 2 от ЗЧРБ е предвидено, че органите за граничен контрол могат да не допуснат влизането в Република България на чужденец, притежаващ виза, в случаите по чл. 10, ал. 1 или при неизпълнение на изискванията на чл. 19. В чл. 16, ал. 3 от ЗЧРБ е посочено, че на чужденец, на който е отказано влизане, органите за граничен контрол връчват единен формуляр по образец на Европейския съюз, в който са отразени причините за недопускането му на територията на страната. Образецът на формуляра се утвърждава с акт на Министерския съвет. В случая, оспореният отказ е издаден по утвърден единен формуляр, като административният орган е посочил правното основание на акта чл.21а ЗЧРБ - чужденецът е вписан със забрана за влизане в Р.България в национален списък, поради което актът съдържа минимално изискуемото съдържание, необходимо за законосъобразността му. В обжалвания административен акт е налице разпоредителна част, посочено е в стандартния формуляр, че засегнатият "може да обжалва забраната за влизане в страната в 14-дневен срок пред компетентният административен съд".

Съдът намира, че оспореният отказ не е издаден в нарушение на изискванията на чл. 59, т. 4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган,

респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т. 2 от ТР 4/2004 г. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка.

В конкретния случай административният орган е посочил правното основание на акта чл. 21а ЗЧРБ - чужденецът е вписан със забрана за влизане в Р.България в национален списък, при което безспорно е налице посочване както на правното основание, така и на фактическо такова. По силата на чл.21а ЗЧРБ отказва се влизане на чужденец, спрямо когото са налице основанията на чл.10, ал.1 ЗЧРБ.

С оглед изложено, съдът намира, че при издаване на оспорения акт не са допуснати нарушения относно формата и съдържанието му, които да обосноват неговата незаконосъобразност.

Настоящият състав намира за неоснователни изложените доводи за допуснати съществени процесуални нарушения в административното производство, а именно, че липсвал преводач при връчване на процесния отказ, а жалбоподателят не владеел български език. Актът е съставен по утвърден образец, като съдържанието на документа е преведено и на английски език. Съдът приема, че безспорно жалбоподателят се е запознал с основанията за отказ и не е била налице пречка да изложи възражение срещу същият включително да депозира и жалба пред компетентния съд.

Оспореният отказ е издаден при правилно приложение на материалния закон.

В същия е посочена разпоредбата на чл. 21а от ЗЧРБ и е описано, че е отказано влизане в страната поради следните причини: лицето е вписано със забрана за влизане в страната в националния списък.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато: т. 14 - е включен в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по чл. 21а, ал. 1 ЗЧРБ.

В случая приложима е нормата на чл. 21а, ал. 1 от ЗЧРБ, според която министърът на вътрешните работи, министърът на външните работи, председателят на Държавна агенция "Национална сигурност" или упълномощени от тях длъжностни лица могат периодично да включват чужденци в информационния масив на нежеланите в страната чужденци при наличието на основанията по чл. 10, ал. 1. В подкрепа на обстоятелството, че именно подобно действие е извършено в случая, е представената докладна записка с рег. № 3282р-1816/16.01.2024 г. в ГДГП-МВР с постъпила информация за лица, ангажирани към незаконна дейност по смисъла на чл. 280 и чл. 281 от НК, изразяваща се в извършване на незаконно въвеждане на трети лица от българо-турската граница, транзитирането им през страната и тяхното последващо извеждане през българо-сръбската граница, като името на жалбоподателя е под номер 11 в предложения списък за включване в информационния масив на нежеланите в страната чужденци.

Безспорно, когато при извършена гранична проверка е установено, че проверяваното лице е обект в системата, административният орган „изпълнява указанията в съобщението и мярката спрямо издирвания обект“, съгласно нормата на чл. 45, т. 2 от Инструкция № 8121з-813/09.07.2015 г. за реда и организацията за осъществяване на граничните проверки на граничните контролно - пропускателни пунктове. В

процесния случай именно такова съобщение е налице за жалбоподателя. Вярно е, че по делото е представено и писмо от ДАНС, съгласно което жалбоподателят не е включен конкретно в информационния масив на специализирания държавен орган, но както се установи, същият е включен в информационната система със забрана за влизане в страната. Ето защо следва да се приеме, че за издаване на процесния отказ са били налице основанията по чл. 21а от ЗЧРБ, вр. с чл. 10, т. 14 от ЗЧРБ. В този смисъл съдът приема, че правилно е приложен материалния закон относно фактическото и правното основание, въз основа на което на жалбоподателя е отказано да влезе в Република България.

От друга страна нормите на ЗЧРБ - чл.10, ал. 1 и цитираните по-горе на Инструкцията, са императивни относно изискването да не бъде допуснат в страната чужденец в нарушение на закона. Тези разпоредби действително не предполагат преценка на контролиращия граничен орган, същият действа в условията на обвързана компетентност, без да има право на преценка на основанията и законосъобразността или целесъобразността на извършените вписвания и забрани за лицето в информационната система на МВР.

Съдът намира, че оспореният отказ е издаден и в съответствие с целта на закона, да не се допусне влизане в страната на лице, което е включено в списъка на нежеланите лица в Република България, която цел е охранителна, изразяваща се в защита на държавния и обществен интерес и е непротивопоставима по значение на личния интерес, заявен в конкретния случай.

По гореизложените съображения, настоящият съдебен състав приема, че обжалваният Отказ за влизане в страната с рег. № 42/02.02.2024г., издаден от контролиращ служител в граничен контролно-пропускателен пункт (ГКПП)-Р. Д. мост към Регионална дирекция „Гранична полиция“ (РДГП) - Р. при Главна дирекция „Гранична полиция“ (ГДГП) – МВР е законосъобразен на всички основания по чл. 146 от АПК, поради което жалбата като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

Ответникът в производството не претендира разности, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран, Административен съд-София град, I-во отделение, 63-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Ъ. /Т. I./, [дата на раждане], гражданин на Република Турция, против Отказ за влизане в страната с рег. № 42/02.02.2024г., издаден от контролиращ служител в граничен контролно-пропускателен пункт (ГКПП)-Р. Д. мост към Регионална дирекция „Гранична полиция“ (РДГП) - Р. при Главна дирекция „Гранична полиция“ (ГДГП) – МВР.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: